

Na Maltu s Vášní

Marek Karhan

Netrpělivě poposedávám na židli v kanceláři a tisknu stránku s poslední předpovědí na sobotu pro jih Tyrhénského moře. Čas letí a já musím za chvíli padat na autobus, abych stihl přijet včas na Ruzyňské letiště. Blíží se poledne, pátek 2. dubna, a mně to ve 14:20 letí do Neapole, odkud mám nazítří odplouvat na týdenní přeplavbu na Maltu a zpět. Letím s maďarským Wizzaiem poprvé, vše jsem si, jak je dnes už skoro zvykem, vyřizoval přes internet. Jsem proto trochu napnutý, zda se neobjeví nějaký zádrhel. Však to znáte sami. Platí letenky? Mám skutečně s sebou vše, co budu potřebovat, nezapomněl jsem něco důležitého? Pro jistotu znovu kontroluji pas, peníze a vytištěné podklady k cestě. Ale blíží se dvanáctá, musím běžet. Věším sportovní tašku přes rameno, na záda malý baťůžek, na hlavu narazím jachtařský klobouk a hurá na cestu. Pár kolegů mě zdraví, někteří překvapeně koukají na můj pro kancelář netradiční jachtařský oděv. Ale není čas něco vysvětlovat. Seběhnu šest pater a tradá ven za dobrodružstvím. Cesta na letiště proběhne rychle a nezajímavě, takže se při ní mohu začíst do prvních stran Pratchettovy knížky Na cestu, kterou jsem si vybral na cestování nejen kvůli názvu. Na letišti je menší fronta u odbavení, ale postupuje celkem rychle, takže jsem za dvacet minut o tašku lehčí a přesouvám se do odletové haly. Kabelu jsem nestačil zabalit igelitem, ale snad se z ní nic neztratí. Sedím v odletovce, občas jukám z okna na letištní plochu po aeroplánech a díky četbě mi čekání svižně utíká. Než se nadějí, otvírá se gate a je tu autobus pro převoz k letadlu. V něm se setkávám a seznamuji s Jirkou, jedním ze členů naší posádky. Sedáme si za křídlo, kam mě má duše sportovního pilota vždycky táhne. Nejen kvůli výhledu do kraje pod námi, ale především můžu sledovat práci posádky s mechanizací křídla. Rolujeme na práh dráhy, svištění motorů se mění v burácení a přetížení mě tiskne do sedadla. Startujeme. Nevím, jak to cítíte vy, ale pro mě je to vždy senzační, opojný pocit. Fotím okénkem a než se nadějeme, letíme nad mraky směr Neapol a usměvavé letušky rozváží občerstvení. K mému překvapení jsou to Češky. Myslel jsem, že se setkám s ohnivými Maďarkami. Nic si nekupuji a spíš pokračuji ve veselé četbě a občas sleduji let z okénka. Do

Neapole přilétáme kolem Vesuvu topícího cudně svůj vrchol v mracích, což si samozřejmě zvětčují aparátkem. Na neapolském letišti je citelně tepleji než v Praze, optimista by už mluvil o vedru. Přesouváme se s Jirkou k výdeji bagáže, kde si vyzvedávám svou 12,6 kg vážící kabelu a Jirka dva batohy a tašku. Všechna zavazadla, kterými je ověšen jak vánoční stromeček, jsou evidentně velmi těžká. Batoh zepředu, bágl zezadu, tak mi to nedá a trochu rýpavě se ptám, zda si veze sadu příručních kovadlin. Úplně mě uzemní sebevědomým

prohlášením, že jeden baťoh je plný zamraženého guláše, knedlíků i jiných pochutin. No, a v dalších má množství věcí, bez kterých se žádný námořník neobejde. Hm, trochu se zastydím a napadne mě, jestli jsem přípravu přeci jen nepodcenil. Ve snaze o co nejlehčí bagáž jsem si vzal skutečně jen to nejnnutnější. Nakonec se opravdu ukáže, že jsem si měl vzít více teplejšího oblečení. Ale jednak jsem ho neměl a dosud nemám a za druhé nebudeme předbíhat. Podle toho, co jsem zjistil z domova, by nám měl jet k hlavnímu nádraží autobus linky S3, nebo Alibus. Najdeme správnou refýž a protože nám konduktér radí, ať si lístky koupíme na informacích, jdeme nazpět do letištní budovy pro lístky. Vše koupeno a zanedlouho přijíždí autobus s velkým nápisem Alibus nad předním oknem. Přemýšlím, jestli patří Alibabovi.

„Jirko, už nám to jede!“ houknu na ustaraného kolegu, který se přehrabuje v útrokách svých zavazadel. „Jo-o,“ slyším odpověď, beru věci a soukám se do předních dveří. Italský bus je celkem prostorný a protože nastupuji mezi prvními, chytám sedadlo, kam se okamžitě

rozvalím. Prohlížím, zda mám všechno, koukám po lidech a z okénka. Autobus ze brzy zaplní, řidič zavře dveře a vyrazí. No, spíše vklouzne do plazící se fronty aut, mířící do centra. Jirku nevidím ani kolem sebe, ani na refýži, tak si říkám, že bude někde vzadu, a věnuji se prohlídce Neapole, ubíhající během jízdy za oknem. Po dvaceti minutách vystupujeme u hlavního nádraží, ale Jirka nikde. Inu, chvíli trvalo, než jsem se prodral ven, možná je už na cestě k nádražní pokladně. Rozhlížím se kolem a všude je na zemi nepředstavitelný nepořádek. Kam se hrabe pražský Sherwood. Vzpomínám si, jak jsem četl něco o popelářské mafii a problémech s odpady v tomto krásném městě. Je to opravdu unapetých, ale co, nebudu soudit, čemu nerozumím. Chutě si přehodím popruh tašky přes rameno, vyndám foťáček a šinu si to fotit k nádražním pokladnám. Tam je fronta cestujících, ale Jirka nikde. Sakryš, přeci nemohl zůstat na letišti? Vždyť byl dva metry ode mě a o příjezdu autobusu věděl! Ale to se jistě vysvětlí, vystojím frontu, kupuji si lupen do Salerna a jdu k vláčku. Uvnitř mi nějaký ochotný spolucestující gestikulací potvrdí, že je to skutečně vlak do Salerna, a že si opravdu musím jít ven z vlaku nechat potvrdit jízdenku do automatu na nádraží. Je dvě minuty před odjezdem, ale nechci riskovat. Běru tedy všechny své věci, narážím klobouk, a prchám ven z vagonu. Za mnou ještě pán něco italsky volá, čemuž samozřejmě nerozumím, ale chápu to jako varování, že mi jistojistě ujede vlak. Nu což, pojedu při nejhorším dalším, na nějakou šťavnatou pokutu od místního ajznboňáka opravdu nemám chuť. Ale žlutý potvrzovací strojek je naštěstí nedaleko na sloupu, po vsunutí kartičky do jeho útroh se ozve nezaměnitelné zadrnčení jehličkového tiskadla a vzápětí si to metelím zpět. Pohoda! Vláček na mne počkal. Uvelebím se tedy v pohodlném samostatném sedadle s vysokým opěradlem, vytáhnu z baťůžku tatranku a s prvním soustem se dáváme do pohybu. Vláček InterCity frčí velmi tiše a rychle, na displeji umístěném před sedadly v kraji uličky se brzy rozsvítí číslice 150km/h. Prohlížím si krajinu letící za okny a občas čtu. Kde se vzal, tu se vzal, dlouhatánský tunel. V jeho tubusu vlak postupně zpomaluje, abychom za jeho koncem vjeli rovnou na salernské nádraží. No vida. Beru bágly, bundu i klobouk, cvrnknu prsty o krempu na pozdrav spolucestujícím a vyklopýtám po schůdcích ven na nádraží a následně pěkným, čistým podchodem do města. Jirky nikde nevidno, pro jistotu ještě kontroluji mapku s polohou hotýlku, který mi poradila charterovka pořádající přeplavbu a který jsem zařídil přes net z Prahy, a vyrážím ke svému cíli. V počínajícím večeru je městečko plné korzujících lidí a veselé omladiny. Prohlížím si domy, výklady i místní lidičky a proplétám se směrem ke starobylému centru, kde by měl stát vyhlédnutý hostel. Občas se kolem mě prosmýkne někdo na mopedu či motorce, ale člověk se nelekne, nějak to sem patří. Rázuji svižným krokem, ale cesta je poměrně dlouhá a řemen tašky se mi nepříjemně zařezává do ramene. Dělán tak docela často zastávky na oddech, na focení a lelkování. Asi po hodině uhýbám do kopce po dlážděné, úzké uličce a funíc přicházím ke kostelu Ave Gratia Plena, v jehož bývalém přilehlém klášterním komplexu se hotel nachází. U recepcie, umístěné v průjezdu do klášterního dvora, mě vítá velmi sympatická a usměvavá recepční, která k mému milému překvapení mluví plyně anglicky. A tak si nejen vyměníme několik uvítacích frází, ale nechávám si poradit, kam se mám jít podívat, kdy bude snídaně a podobné věci, jež vás v cizím městě napadnou nejdříve. Po ubytování v útulném pokojíku jsem se vydal na večeři a prohlídku města. Ještě musím zmínit, že samotný hotel vznikl přestavbou původního kláštera, takže pokojík byl skutečně malinký, jistě původně cela nějakého řeholníka a sociální příslušenství bylo vmáčknuto nejspíš do původní komory.

Toulám se bezcílně po centru, nakukuji do kavárniček, výkladů a úzkých uliček. Městečko je moc hezké, s typickou architekturou a duchem jižní Itálie. Po osmé usedám úplně ucabrtaný do útulné restaurace a objednávám si pizzu Čtvero sýrů a italské točené pivo Nastro Azzuro, mimochodem výborné. Ale ještě víc mi chutná pizza, pokrytá tlustou vrstvou pecí roztavených sýrů, naservírována veselým a bodrým číšníkem, jenž stále žertuje s hosty. Ostatně jeho místy lehce lascivní grimasy mě baví i u jídla. Ale po něm se naráz dostavuje únava, a tak platím a vracím se do hotýlku, kde po přečtení pár stran mizím v Morfeově říši, usnuv jak špalek. Ráno se budím před východem slunka, čehož hbitě využívám k pořízení fotografie ještě spící ulice a

jdu si dát ranní sprchu. Po ní vyrazím na snídani, kde se setkávám s dalšími námořníky. Dva z nich se chystají na delší plavbu přes Sardinii, třetí popluje také na Maltu, ale s jinou posádkou. Chutě a bohatě snídáme, vtipkujeme a klábosíme o cestě a nadcházejících plavbách. Snídaně je opravdu opulentní, přesto chce po mně mladá italská kuchařinka jen tři Eura. Příjemně nasycen a ve výtečné náladě, vyrazím do samošky nakupovat proviant na plavbu. Sebou jsem s ohledem na cestování letadlem bral jen čočku, pražskou šunku a pár sladkostí. Obchod je nevelký, ale bohatě zásobený. Brzy se mi košík plní ovocem, čerstvým pečivem, sýry, láhvami s vínem a kartonem vod. Kupuji i různé pamlsky, jistě nám při plavbě přijdou vhod. Nemyslete si, že je starý mořský vlk něčím jiným, než mlsným kocourem. Tak, teď již jen vše pobrat, přiložit bagáž při poslední zastávce v hotelu a nepadnout pod tíhou toho všeho cestou do maríny. Povím vám, že se proviant s věcmi skutečně pronese, mám pocit, že mi snad upadnou ramena. Ale neupadla, jen ruce mám protaženy jak Angh-Morporský knihovník až na zem, takže bych snad mohl při chůzi klepat klouby prstů o chodník. Po desáté se ocitám na molu u lodí, které akorát opouští jejich minulé francouzské posádky. Houpavé molo! Jak dlouho jsem už necítil ten pocit pod nohama. Bezděčně se usmívám a čekám, až mladá paní Leona přebere loď od Frantíků, abych se s ní mohl dohodnout, kam si můžu dát své věci, než se nalodíme. Než však stačím cokoli říci, položí mi zezadu ruku na rameno a vzápětí mě zdraví náš kapitán, zkušený mořský vlk, Martin Hacmac. Culím se na něj, třese se si rukama a Martin mi ukazuje loď kde spali a kam si mám dát bágly. Pak se vydávám s ním i se skippery druhých dvou lodí, Karlem a Jirkou, do města na sklenku vína. Milá pizzerie, kde jsem večerel má ještě zavřeno, tak po krátké procházce parkem s mandarinkovníky obsypanými zralými plody, usedáme na zahrádce tratorie a objednááme po láhvi bílého a červeného vína. Jirka uvádí celou věc s dopoledním drinkem na pravou míru zkonstatováním, že touto dobou je již na mnoha místech zeměkoule po setmění, a tak si může světoběžník dát sklenku vína bez obav, že by snad přestal být gentlemanem. Vedeme řeči, povídáme vtipy a vůbec se kolem šíří dobrá nálada. Na všech je vidět, jak už se těší na vyplutí. Kolem poledního doráží Honza Hanzl, a tak obsah obou láhví zmizí v pěti krcích, aniž by způsobil víc, než příjemné osvěžení. Ještě si dáváme kávu a výtečnou zmrzlinu a jdeme přebírat lodi. Tedy loďky přebírají skippeři, my jako posádka akorát cíháme a okouníme. To mě neba, jdu raději ještě na krátkou prohlídku města. Postupně na molo doráží zbytek posádek a v pozdním odpoledni začínáme nakládat věci a proviant do lodí. Naše loď se jmenuje Passion, tedy Vášen a jak se později zjistí, je skutečně hodna svého jména. Čas letí jako bláznivý a i když se neflákáme, vyplouváme až v sedm, místo plánované čtvrté. Je hezky, vane však slabší vítr, a proto ani po vytažení plachet motor nevypínáme. Na lodi je fajn nálada, postupně se seznamuji s ostatními členy posádky, protože kromě kapitána vidím všechny poprvé. S Jirkou probírám, kde se mi včera zatoulal a zjišťuji, že se mu to zadrhlo někde mezi nástupním ostrůvkem a autobusem. Asi měl chudák málo ostré lokty. Baštíme jednoduchou věc z toho, co nám zbylo čerstvého z cesty a postupně se klidíme do kajut. Předtím nás Martin rozdělil do služeb. Na lodi se službě, která vede loď, říká vachta a protože je nás celkem devět, vychází bez skippera akorát čtyři vachty po dvou námořnících. Můj návrh, aby spolu nesloužili ti, co jsou spolu v kajutě, aby měl každý aspoň dvě hodiny malou kajutu na válení jen pro sebe, je celkem jednomyslně přijat. Máme s Přemkem třetí vachtu od dvou ráno, tak si jdu vyčistit zuby a hupnu na kavalec. Ale spánek nepřichází. Příď loďky, kde mám kajutu, se monotónně houpe a když už by člověk snad zabral, pleskne loďka dnem o vodu, což cítím jako výstřel z moždíře a můžu usínat nanovo. V hlavě se mi honí vzpomínky na Salerno, na cestu do Itálie, na domov a především myslím na nadcházející plavbu. A spánek stále nepřichází. Počítání oveček mi přijde moc obyčejné, tak zkusím počítat námořníky. Jeden námořník, dva námořníci, tisíc tři sta dvanáct námořníků... Nic. Pak je najednou za pět dvě a je třeba jít nahoru do kokpitu. Mátožně se oblékám do flecových tepláků, mikiny a bundy, беру si členku, rukavice, zapínám příruční džípíesku, tedy satelitní navigaci a vyrazím nahoru do kokpitu. Nejdřív se jdu juknout s Petrem z minulé vachty k navigačnímu stolku v potměném salónu, jak zapisuje lodní deník a následně jdu poznovu

nahoru a беру si kormidlo a s ním loďku do ruky. Zatímco jsem spal se trošku rozfoukal vítr, takže si loď krásně vyšlapuje nocí pod plachtami. Je tma, svítí hvězdy a za lodí je vidět koncovou svítlnou ozářenou zpěněnou brázdou. Nahoru do kokpitu vklouzne z podpalubí i Přemek, a tak nám začíná první dvouhodinová služba. Mezitím jsem si našel na obloze před vantem cílovou hvězdičku jako navigační bod, na kterou budu s loďkou mířit. Je jasné, že se hvězdy po ekliptice během noci posunují, ale je jednodušší jet na svítící hvězdu, která visí na nebi jak lucernička, než podle střelky kompasu, která se stále houpe. K tomu je třeba samozřejmě brát ohled na případné změny směru větru a sledovat jestli se v okolí neobjeví nějaká jiná loď, se kterou bychom se mohli dostat do kolizního kurzu. A tím jsem myslím v kostce popsal hlavní činnosti během služby. Mezitím si s Přemkem vyprávíme o nastávající plavbě, o jachtingu, co nás zajímá i co nám slina na jazyk přinese. Je krásná noc s nebem plným hvězd. Z ničeho nic se na horizontu z moře vynoří stříbřitý měsíc, který zalije hladinu třpytivým pruhem světla. Náhdera. Takže dvě hodinky služby proletí jak voda a předáváme kormidlo další vachtě. Poté znovu hupnu do spacáku a zkusím usnout. Možná se mi to na několik chvil i podařilo, nevím, ale spíš jsem noc probděl se zavřenýma očima. Na snídani tedy vylézám poněkud nevyspalý, ale dychtivý nových dobrodružství. Na obzoru se mezitím zřetelně zvětšila silueta sopky Stromboli, kolem které poplujeme. A tak baštíme snídani, klábosíme, upravujeme kurz lodí a trimujeme plachty. S těmi si dává práci náš skipper Martin, já od kormidla sleduji reakce zrychlující lodí. Skutečně se nám podaří krásně vyladit oplachtění, loďka je tak výrazně rychlejší než před úpravou, a lépe stoupá proti větru. Během půl hodiny předjíždíme druhou posádku na stejném typu lodí, což se samozřejmě neobejde bez našich škodolibých poznámek a trošinku zklamaných obličejů u druhé posádky. Uprostřed

slunečného odpoledne připlouváme k sopce, fotíme si ji a pozorujeme pravidelné odfukování sopouchu, opakující se ve zhruba čtvrt hodinových intervalech. Za sopkou vplouváme do oblasti se silnějším větrem a Petr se vydává připravit k večeři svoji vyhlášenou činu. Ta je skutečně výtečná, a tak si většina z nás vrchovatě přidává. Mezitím trochu sílí vítr a drobně se zvedají vlny. Uvelebíme se v kokpitu po výtečné večeři, někdo si dává pivo, jiní volí kávu. Mám pocit, že se stále zvedá vítr a jdu si pro bundu, neboť se dělá v podvečer chladno. Dole v salonu se zdá, že se loď víc houpe a v kajutě mi chvíli trvá, než si

vyndám bundu ze skříňky. Když vylezu zpět do kokpitu, je vidět, že vítr ještě zesílil a loďka se krásně rozeběhla proti vlnkám. Sednu si na volné místo a koukám dopředu. V dálce před námi se na vlnách začínají dělat bílé hřebínky a vítr stále sílí. Loď jede v pěkném náklonu a začínám zvažovat, jestli bychom neměli zrefovat hlavní plachtu. Ale to už Martin velí její úplné stažení a po jejím uklizení do perzeniku na ráhnu si jde dolů poslechnout předpověď. Už fouká ke třiceti uzlům a v kokpitu se již nikdo nesměje. Naopak první námořník vrací činu rybičkám a následně lehce pobledlý usedá zpět do kokpitu. I mně přijde, že jsem si nemusel tolik přidávat, ale snažím se na to nemyslet. Ale je mi už zima a podle slov kapitána vracejícího se s předpovědí se nejspíš blíží vichřice, která je hlášena pro celé Tyrhénské moře. Nejvyšší čas se jít do kajuty pořádně obléci. Ouha. Cesta salómem k příďovým kajutám je pěkný oříšek. Loď, hnaná silným vichrem proti vlnám, prudce stoupá a klesá, místy se smýkne celý prostor do strany, jak loď dostala pořádnou herdu od nabíhající vlny. Držím se skoro křečovitě za rám dveří, které se s třísknutím přimkly k přepážce mezi kajutami. Je mi jasné, že bude hůř. Dokud to aspoň trochu jde, musím zkusit záchod. Sice už to rozhodně nebude posezení s knihou, ale ještě bych se mohl aspoň udržet na mise... Svlékám se jen jednou rukou, druhou se velmi pevně držím a po očku nedůvěřivě pokukuji po poskakující kajutě. Zapravím, co třeba

v celkem důstojné pozici a jdu se obléci nazpět do kajuty. Ta doslova divoce uhýbá a má obrazotvornost mi v mysli promítá velmi uvěřitelné obrazy mého zkrvaveného obličeje, roztříštěného k nepoznání o šatní skříňku. Držím se už spíš křečovitě než pevně a uvědomuji si, jak se mi ve zmítající se kajutě začíná zvedat žaludek. Musím se rychle obléci a šup nazpět do kokpitu. Nebo tu činu taky vrátím. Tohle pomýšlení mě trochu rozesměje a získám tím patřičný klid pro nelehký oblékačí manévr. Ale nakonec stojím v jachtařských botách, kalhotách s lacllem, teplé mikině, bundě, čelence a rukavicích a širokým krokem, stále se pevně držíce kde to jde, stoupám po schůdkách do kokpitu. Tam zjišťuji, že vítr už zesílil hodně přes třicet uzlů a druhý námořník předal vlastním teplem ohřátou večeři rybičkám. Chudák je úplně zelený v obličeji, ale ani ostatní již nejsou růžolící. Já budu mít asi taky pěknou barvičku. Sedám si do kouta kokpitu a snažím se chránit proti přilétajícím sprchám vody. Čím méně budu promočený, tím lépe. Mezitím padla tma, zrefovali jsme genuu na 30 % plochy a loď se probíjí proti strmým vlnám v poryvech větru směrem k Sicílii. Čím víc je mi zima, čím silnější jsou poryvy větru, tím větší se o mě pokouší malomyslnost. Když je třeba, neváhám přiložit ruku k otěžím při úpravě plachty, ale když se nic neděje, znovu mě nahlodává poraženectví, vkrádající se záludně do mé mysli. Vítr, jehož síla se v poryvech blíží čtyřiceti uzlům, sténá v lanoví.

„Jestli se neutopíme, už nikdy nepojedu na jachting. Kašlu na to!“ našeptává mi mé srabáčtější já, které má statečnější polovina zahání. Po čase se malý srábek někde vevnitř ozve znovu. „A na to zatracaný lítání taky přestanu chodit. To je taky vo život.“ Statečnější půlka začíná být v jasné defenzivě, protože nějak nemůže najít protiargument. Trup lodi je hnán silným vichrem proti ostře nabíhající vlnám. Bác! Loď strašlivě zaduní a následně se přes nás přežene obrovská vlna, takže jsem v mžiku promočený. „A to nablblý kolo taky prodám,“ triumfuje posera, který se snaží ovládnout mou maličkost a dodává. „A jako v Cimrmanech si koupím domu další kamna. Dvoje... Ne, troje! A v nich budu furt topit, a jen ležet pod duchnou a číst si...“

Sak na ryby a pytel na raky, kde je ten hrdina, který normálně kraluje mé duši? Tohle přeci nemůžu být já? Musím se vzmuždit. Vstávám, hledím dlouze před loď do zpěněných vln, spršky slané vody přelétající přes palubu mi občas smáčí tváře a začínám se věnovat přípravě na svou vachtu. V duchu promýšlím trasu, kudy povedu loď, zkouším odhadovat, jak bude loďka stoupat a kudy jí vést nejlépe, abychom dojeli co nejdříve do Messinské úžiny a zároveň to dole s chlapama co nejmíň házelo, aby si mohli odpočinout. Vítr se mi potměšile snaží stáhnout kapuci, ale rázně mu to přitažením šňůrek zatrhnu, a tak se vydává škorpit někoho jiného. Mé zbabělejší já dostalo pár přes hubu a jak se objevilo, zasejc zmizlo. Takže když přebírám službu, jsem už znovu plně soustředěný a sotva dostanu kormidlo do ruky, jsem nazpět ve svém živlu. Vést loďku mě ohromně baví, to se asi dá těžko popsat, to prostě musíte zažít. Rychlost větru padá zpět pod třicet uzlů, ale vlny zůstávají docela vysoké a především krátké, takže lodí periodicky otřásají silné rány dna o vodu. Martin radí trochu odpadnout, protože blízko břehů Sicílie by měla být hladina klidnější a tam přiostríme a ztracený kurz dostoupáme. Točím tedy kormidlem dle rady a jízda se skutečně citelně klidní. Začínáme s Přemkem zase postupně vesele klábosit, a střídáme se u kormidla. Občas juknu na displej GPS visící mi na krku a v duchu si propočítávám, kdy asi budeme vjíždět do Messiny. Vychází mi, že bychom to měli stihnout ještě za naší vachty. Čím více se blížíme k pevnině, tím méně fouká a i hladina se postupně zklidňuje. Přemek kontroluje naši pozici podle námořní mapy dole na navigačním stolku a pak společně probíráme strategii průjezdu úžinou. Z domova mám naplánovanou trasu těsně podél břehu Sicílie a tam také směřuji příd' lodí. Vítr dále utichá, hladina se klidní a loďka jen za tichého pleskání vlnek vplouvá do Messiny. Je to úžasné. V hlavě mi běží útržky z Petersenova filmu Ponorka, ze scény, kdy vplouvají v noci do úžiny Gibraltarské. My to určitě tak napínavé nemáme, přesto je to skutečně velmi emotivní. Po pravé straně září myriády světél sicilského pobřeží, po straně levé jsou světla italská. Oba s Přemkem vyhlížíme lodě, které by se mohly objevit na kolizním kurzu. A taky jo! Kde se

vzala, tu se vzala, obrovská nákladní loď. Její světla nám splývala s jasně osvětleným pobřežím, a tak jsme si její přítomnosti všimli relativně pozdě. Ale pořád je dost času na případnou opravu kurzu. Dáváme již bedlivější pozor, a tak další loď, trajekt, jehož tmavá silueta náhle vystupuje z pozadí nočního ostrova jak duch z černobílého hororu, nás již nepřekvapuje. Plujeme úžinou, prohlížíme si obě kouzelně osvětlená pobřeží a přitom cítíme neznámou, ale opojnou vůni květů. Nejspíš z citrusových hájů, jak později tipuje Honza. Opravdová nádhera. Naše vachta je tentokrát o hodinu delší, Jirkovi není dobře a radši ho tedy necháváme vyspat. Před třetí přichází Honza a přebírá od nás službu. Ale mně se ještě dolů nechce, noční plavba úžinou v opojné vůni kvetoucích pomerančovníků je fascinující. Ale před půl čtvrtou mě také přemáhá únava, loučím se s Honzou a po chvilce již pravidelně oddechuji, zcela zachumlán ve spacáku. Ráno se budím do krásného, slunečného dne. Chlapi sedí v kokpitu, vesele klábosí a snídají. Rychle zvládám ranní hygienu a zapadám mezi ně, hladový jako vlk. Plavba příjemně ubíhá, ale nefouká, tak vrčíme na motůrek. Loď pohání pod schody ukrytý a velmi úsporný čtyřválcový diesel o výkonu 55 koňských sil. Na hodinu plavby spotřebuje průměrně dva litry nafty. Nádrž máme na 300 litrů, takže nemusíme mít obavu, že nám dojde palivo. Ale samozřejmě jedeme převážně na plachty, pakliže to aspoň trochu fouká. Přeci jen jsme jachtaři a tichá plavba pod plachtami je úplně jiným zážitkem, než monotónní vrčení motoru. Po poledni je krátká porada o cíli cesty. Padá variantní návrh ukončit plavbu v Syrakusách, přespat tam v marině a plout zpátky. Ale všichni jsme jednomyslně pro daleko míň jistou, ale o to dobrodružnější plavbu na Maltu. A tak pokračujeme dál podél pobřeží dolů na jih. Sotva v podvečer opustíme poslední jižní mys Sicílie, Neptun vyslyší naše nevyřčené prosby a foukne nám do plachet. Vítr začíná rychle sílit a než se nadějeme, fouká pěkná šestka. Jedeme ve více než metrových vlnách jen na genuu a protože je loď velmi silně nakloněná, radši ji refujeme, Tedy skasáváme na menší plochu... Naše rychlost se nijak nezmenšuje, jen náklon se mírní. Jedeme na boční vítr konstantní rychlostí sedmi až osmi uzlů do noci směrem k Maltě a za námi postupně mizí pobřeží Sicílie. Střídáme se u kormidla a pro všechny jsou tyto vachty pěkně vyčerpávající. Vítr se ustálil na šestce, tedy asi 28 uzlech a vlny odhadujeme na dva až dva a půl metru. Ale vítr fouká z příznivého směru a i vlny nabíhají poměrně příznivě, takže plavba je sice pro kormidelníka fyzicky náročná, ale jinak poměrně plynulá a velmi rychlá. Jak přibývá hodin, vlny postupně rostou až na tři metry a zhruba každá sedmá se snaží loď vzít za zád' a otočit. Ale všem se nám daří loďku držet v kurzu. Až při Petrově vachtě je najednou problém. Po úderu zvlášť velké vlny se z ničeho nic zasekne kormidlo stočené zrovna doleva, jak Petr vyrovnával ohromnou sílu vodní masy. Zvedám se hned na pomoc.

„Musíme stáhnout genuu!“ volám ze všech sil do burácejícího větru.

„Co se děje? Klid!“ slyším Martinův hlas v zádech. Loď, prudce měnící směr, vyhnala našeho kapitána z podpalubí.

„Zaseklo se kormidlo,“ říká Petr a zároveň názorně ukazuje nemožnost točit kormidelním kolem doleva.

„Do prdele!“ uklouzne někomu za mnou. Stojím u vinšny, v ruce špagát od rolfoku genuy, abych na povel kormidelníka, či kapitánův, okamžitě plachtu sroloval. Jestli kormidlo neuvolníme, a loď se bude dál nekontrolovaně otáčet, mohla by nám napnutá plachta natropit pěknou polízanici.

„Je to klika,“ volá Čenda, „byla to klika!“ opakuje pro ujištění a současně Petr rovná kormidlo. Trup loďky se s divokým smýkáním neochotně vrací na kurz a znovu se zařezává do vln. Ano, byla to klika. Ale nikoli obrazně řečeno, ale klika od vinšny, tedy navijáku otěží, která sklouzla v nešťastně umístěné plastické kapse a zaklínila levé kormidelní kolo. A protože to bylo dole u podlahy, na první pohled si toho nikdo z nás nevšiml. Pak se to stane znovu na naší vachtě, ale už se tím s Přemkem zaskočit nedáme, a kliku přesuneme do přední kapsy vedle vlezu do podpalubí. Všichni si oddychneme, že se nic vážného nestalo, a já si v duchu přiznávám, že mě tato příhoda vytrhla z letargických a v téměř třímetrových vlnách poznovu poněkud

malomyslných myšlenek. To je vůbec zajímavé, když se moře trochu rozkatí, pokouší se o člověka malomyslnost. Později se na tom každý vlastními slovy shodneme skoro všichni v posádce, byť u každého zřejmě v jiné míře. Ale teď jedeme jak o závod k Maltě, jejíž světla již očividně osvětlují obzor. Za chvíli přijde čas mojí vachty. Jdu se tedy dolů podívat na mapu, abych si ujasnil naši současnou polohu, a taky mám chuť na nějaký pamlsek. Vydávám se proto rozkymáčenou lodí dopředu do kajuty pro tatranku. Samozřejmě s lískooříškovou náplní, páč ty mám nejradši. Svoji zmlsanost si omlouvám tím, že před službou potřebuji přísun energie. Službu přebírá Přemek, já jsem úplně promrzlý, s promočenými rukavicemi, a tak se snažím být v závětrí palubní nástavby co nejdéle. V té chvíli je mi jasné, že jsem oblečení na loď tragicky podcenil. Když se mě Přema optá podruhé, zda ho jdu vystřídat, říkám později, ale pomalu se zvedám a jdu ke druhému kormidelnímu kolu. A znovu rozprádáme další z našich skvělých a veselých nočních debat. Vedeme řeči o jachtingu, literatuře, filmech, ale samozřejmě také o naší práci, politice i o historii, třeba o Katyni. To ještě nevíme, že v den našeho návratu se stane Polákům v tom místě další národní tragédie.

Mezitím loď jede dál jako o závod, v kurzu asi o deset stupňů nad Vallettu. Stále kvůli vysokým vlnám nevidíme světla majáků, a tak vedu loď ostřeji proti větru, protože kdyby nás vlny snesly pod vjezd do maríny, těžko bychom proti nim a proti větru znovu stoupali. Jak to vypadá, vjezd do přístavního zálivu vyjde zase na naši vachtu. Přemek vaří čaj, který oba úplně ztuhlí zimou vítáme. Já pak běžím dolů pro foťáček a fotíme se navzájem stojíce u kormidla, abychom měli památku, jak jsme jeli v té zimě zachumlaní. Znovu lituji, že nemám nějaký citlivý aparát s vodotěsným pouzdrém, kterým bych mohl zachytit i ty jachtařsky nejintenzivnější zážitky. Ale jinak jsem moc rád, že mi kamarádka Simča půjčila svůj Kodak, protože jinak bych

neměl snímky pražádné. Focení bylo jak na přehlídce, vracím aparát dolů a následně se připravujeme na vjezd do maríny, protože silueta krásně osvětleného hlavního města vyplňuje celý obzor. Zezdola mi dává Martin rady, kam mám jet, protože zde už byl a tak ví, kudy kam. Vjezd do maríny totiž není od moře nijak označen, aby se navigátorům velkých lodí nepletl s vjezdem do vedlejšího přístavu. Ale jakmile vklouzneme do zátoky za hlavní vlnolam, otevře se nám pohled na vyvázané plachetnici s lesíkem stěžňů jako na dlani. Kapitán bere kormidlo do svých rukou a o půl třetí ráno se vyvazujeme u mola. Předtím ještě přeskakují z lodí na přístavní molo a hledám pro nás správné místo s volnými mooringovými lany k vyvázání naší lodi, ovšem nehledám je tak rychle, jak by si Martin přál, což mi dává s nelibostí najevo. Hned mi vytane na mysl mé láteření na posádce, když jsem skipperem já a upřímně se zastydím. Ale brzy je naše Passion vyvázána a na všech bdících je vidět radost z dosaženého cíle. Že to ale byla jízda! Čistím si zuby a pak šupky hupky do postele. Ještě si slibuji, že vstanu co nejdříve, abych si Maltu co nejvíce užil, protože odplouváme ve tři, ale než stačím dopnout zip spacáku, spím jako dudek. Kdepak v šest ráno. Budím se hodně po desáté, a to jsem mezi prvními na nohou. Rychlá snídaně, a v jedenáct míříme do města. Prvním zážitkem je, že nás málem přejede auto. Sakryš, na Maltě se jezdí vlevo jako v Anglii. Musím si dát pozor. Ale je krásně a tato drobná lapálie nám nijak neubírá na skvělé náladě. Do města se trousíme po skupinkách, já jsem vyrazil s Vládou a Petrem. Procházím po nábřeží, okukujeme exotické názvy ulic, fotíme a natáčíme. Míříme nahoru do centra města a taky si chceme prohlídnout pevnost. Hned v počátku jsem uchvácen žlutými městskými autobusy. Jsou mezi nimi jak nejnovější typy, tak úplně staré z padesátých let. Bedfordy a Leylandy,

mnohdy připomínající naše staré české ert'áky. Paráda. Je teplo, jdeme jen v kraťasech a v tričkách a asi po hodinové procházce přicházíme do starého centra. Pokukujeme po památkách, prohlížíme si obchody a u stánků kupujeme pohlednice pro přátele a příbuzné. Shodujeme se, že po prohlídce pevnosti si někde sedneme na zahrádku a při ochutnávce místního piva napíšeme pohledy. Ještě najít schránku na dopisy. Ale i tu před jednou zahradní restaurací objevíme. Stejně jako telefonní budky je i tato nefalšovaná anglická, akorát schází, aby mezírkou na dopisy koukal Mr. Bean. Po prohlídce centra, přístavu a pevnosti se tedy vracíme na vyhlédnutou zahrádku a při obědě a pivu píšeme pohledy. Cestou zpět k lodi ještě kupujeme Maltská vína pro nejbližší přátele a najímáme si bryčku, taženou malým koníkem,

kteřá nás po krátkém smlouvání ceny veze nazpět do maríny. Tam, na naší lodi, se už vše připravuje k odjezdu. Uklidím tedy dárky, převléknu se do teplého jachtařské oblečení a vzhůru zpět na moře.

Cesta zpět už proběhla bez větších příhod, protože vítr slabší, a tak jediné, co mě trošku kazilo náladu, bylo silné nachlazení, které jsem si přivodil během plavby do La Valletty. Ale i tak jsme zažili krásnou prohlídku starobylých Syrakus a vzrušivě opojnou plavbu mezi Scyllou a Charybdou, které nám ovšem na rozdíl od Odyssea nenastavily nepřívětivé tváře.

Předposlední den jsme zakotvili v malé maríně Camodeta, kde jsme dotankovali loď, prohlédli si roztomilé městečko a zbaštili opulentní večeři. A nastal předposlední den dovolené s poslední etapou plavby nazpět do Salerna. Bohužel zcela lehnul vítr, a tak jedeme poslední část na motor. Jak to bývá, vše jednou končí a to platí i pro krásné, dobrodružně romantické plavby. Martin bravurně přistává, my jako sešraná posádka loďku svižně vyvazujeme. Po šesti dnech jsme zpátky u salernského mola. Jen o místo vedle, než odkud jsme před necelým týdnem vyplouvali. Máme za sebou šest set sedmdesát sedm mil plavby, nebo jinak řečeno tisíc dvě stě padesát uplutých kilometrů, chcete-li. Uklízíme loďku, balíme si věci a pak jdeme s Přemkem vycházkou na nádraží, abychom zjistili, jak dlouho pěší cesta trvá a koupili si lístky na vlak. Poslední večeře s posádkou, krátké loučení a poslední noc na jemně se kolébající loďce. Vstávám před pátou ráno a s těžkým srdcem se mlčky loučím s pohostinnou loďkou, naší Vášní, i s pravidelně oddychující posádkou. Na schůdcích z podpalubí se naposledy otočím, zamávám rukou a potichu zašeptám ahoj. Byla to úžasná plavba na senzační lodi s výtečnou partou kluků, a najednou vím, že se mi bude cestou domů stýskat. Bezhlučně za sebou zašupuji kryt nad vchodem do spící lodi, házím bágel přes rameno a posledním skokem na molo opouštím naši krásnou Passion. Svižným a širokým námořnickým krokem vyrážím na ranní rychlík do Říma, odkud mi odpoledne letí aeroplán do Prahy. V myšlenkách jsem však dál s posádkou na lodi. A v tom cítím, jako bych měl trošinku vlhké oči. Ale to bude tím ranním větrem, vidíte?